

"לפעמים האושר
הוא המקור לחיוך שלך,
אבל לפעמים החיוך שלך
יכול להיות מקור לאושר"

טיף נהאט האן

גיליון מס. 2753 * ו' בטבת תשפ"ג * 30 דצמבר 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרקי

על דא ועל הא / מעט: תמר וולכין

• ועוד על רוברט הנריקס:

תודה לכל המגיבים והמוסיפים מידע, שאותו אולי לא ידעתי, ובוודאי לא זכרתי.

קודם כל, לגבי הדיירים בבית הזה אחרי פטירתו של הנריקס: מיכל דדוש הזכירה את אפרים חירם (פיחוטקה) שגר בבית הזה בתקופה שהיה מפקד עוצבת הגליל וקבע את מגורי משפחתו אצלנו בכפר הנשיא. (מאוחר יותר פיחוטקה, היה ראש המועצה המקומית רמת השרון). מיכל זכרה בעיקר את הכלב של המשפחה שהיה מגיע לביקורים בגן רימון...

הייתה גם תקופה אחת בה התגורר בבית הנריקס הרופא של הקיבוץ, שהיה בעצם רופא בצבא, אך בשעות הפנאי טיפל גם בנו. שמו היה ראובן (מישהו זוכר פרטים נוספים?) הוא גר בבית הזה עם אשתו ובנו, ועם אמו, שהייתה ניצולת שואה. אני זוכרת, שהלכתי לבקר אותם בבית הנריקס בערב ראש השנה תשל"ד (1973). ראובן היה בצבא, הייתה קצת מתיחות באוויר. אמו של ראובן אמרה: "אני לא רוצה עוד מלחמה!!!" ואני בחוצפה הצברית שהייתה לי אז עניתי: "לא תהיה מלחמה!". כעבור 10 ימים, ביום כיפור, פרצה המלחמה, וראובן נלכד ברמת הגולן בבונקר במרום גולן. למזלו, הסורים באותו הזמן לא התפנו לחפש בכל הבונקרים, ואחר כך הם נסוגו לאחור, אבל ראובן חזר מהמלחמה ההיא כמו שחיילים רבים שנשארו בחיים חזרו ממנה.

הלאה - איתמר עדר הזכיר לי, שהוא ומשפחתו גרו בבית הנריקס מספר שנים (למעשה, הוא אמר, זה היה הבית שחינו בו הכי הרבה שנים...).

גדי עמית הזכיר לי, או העמיד אותי על טעותי: הנריקס ישב על המרפסת כשהוא צמוד לטלסקופ, ולא סתם למשקפת (עם גדי אני לא מתווכחת) וחוץ מזה, הבודקה של חיילי התצפית הייתה מתחת לבית של לילה הארט ולא כפי שכתבתי.

אם יהיו דיוקים נוספים, אשמח להביא אותם בשם אומריהם בשבוע הבא.

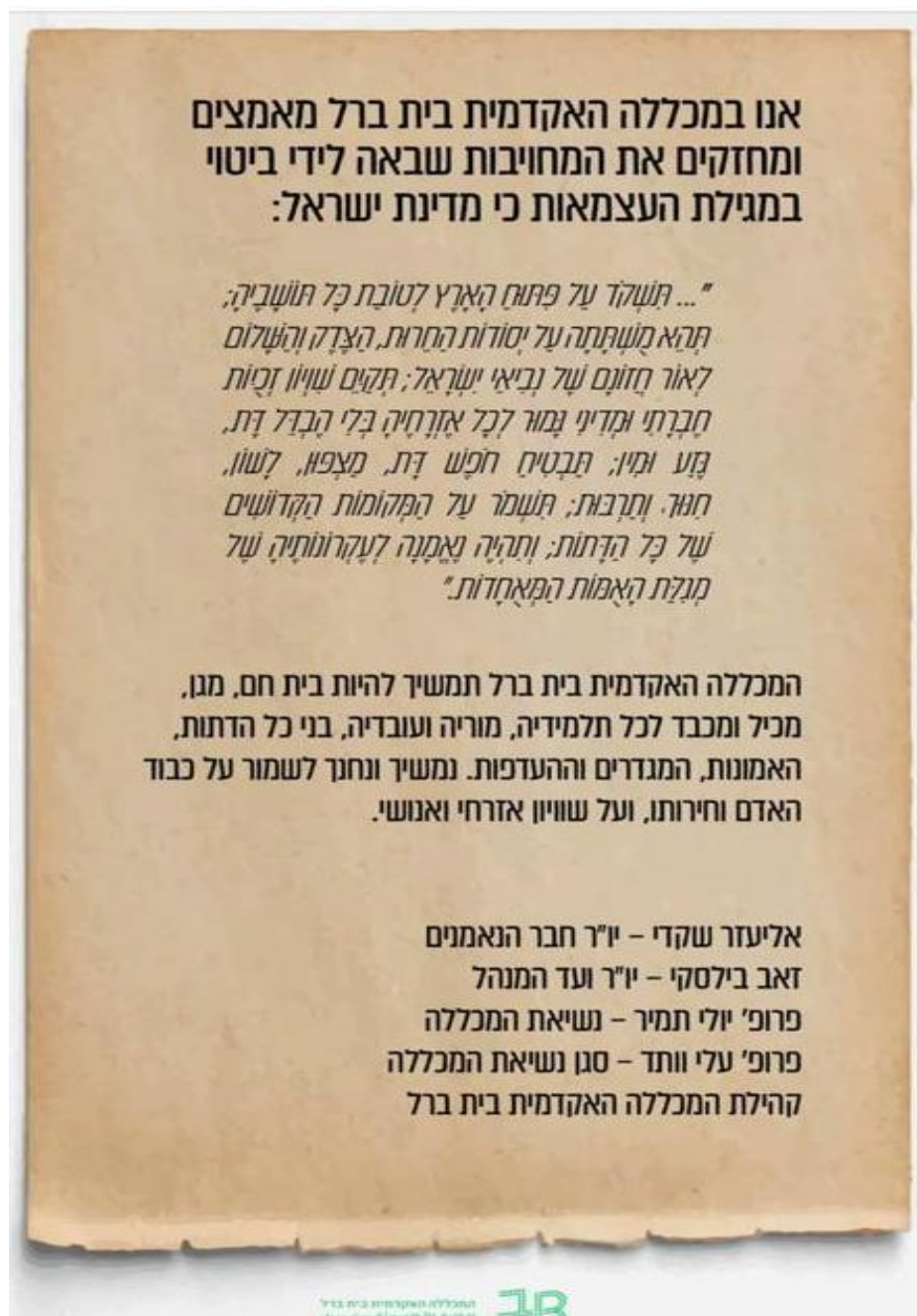
• מי יטפל בי בשבת?

השרה המיועדת אורית סטרוק נתנה לגיטימציה לרופא יהודי שלא ימהר לטפל במטופל ערבי בשבת. אני מאד מקווה שלא אצטרך להגיע לטיפול רפואי דחוף, לא בשבת ולא ביום אחר. אבל אני בטוחה, וסומכת על הצוות של בית החולים זיו,

ולמעשה של מרבית בתי החולים בארץ, שהרופאים הערבים, לא יהססו לטפל בי בשבת, ביום שישי, בחגים ובמועדים של היהודים, הנוצרים, המוסלמים, ההינדואים והאתאיסטים. ואני מאחלת לאורית סטרוק הרבה בריאות, לה ולמשפחתה, ושלא יזדקקו לטיפול רפואי בשבת

• ומעניין לעניין באותו עניין

בין המוסדות שהגיבו לשיטפון העכור שעובר עלינו, ושעוד נכון לנו בימים שיבואו אחרי כינון הממשלה החדשה, הייתה גם מכללת בית ברל. אני מביאה את התגובה כלשונה

• חלוקת פירות נכסים

כמה מילים על הנושא שאנו עומדים להצביע עליו בקלפי:

- א. גילוי נאות: הייתי חברה בצוות שהכין את ההצעה.
- ב. חלוקת כספים, אם תהיה, תבוא רק בעוד כמה שנים, לא בטוח שאחיה עד אז... מה שכן בטוח, שאף אחד מאיתנו לא יתעשר מחלוקה זאת.
- ג. לזכותם של החברים הצעירים שהיו בצוות, עלי לאמר שהם אלה שעמדו על כך שיש להגביל את צבירת הוותק לצורך חלוקת פירות נכסים לארבעים שנה. החברים הצעירים האלה, ברובם, מתקרבים מהר מאד לגבול הזה, שמעליו, הוותק שלהם יהיה שווה לוותק שלי...
- ד. החברים הצעירים יותר, אלה שזה מקרוב הצטרפו אלינו, שילמו הרבה מאד כסף לקיבוץ בתהליך קבלתם לחברות, הרבה יותר ממה שיקבלו, אם וכאשר נחלק פירות נכסים, במשך שנים לא מעטות, כך שעניי אינה צרה בהם. ברוכים הבאים חברים צעירים המצטרפים אלינו לקיבוץ.
- ה. ולכן, בשורה התחתונה, לאחר חודשים רבים (ואולי אפילו שנים) של דיונים בצוות, אני תומכת בכל לבי בהצעה.
- ו. ולסיום: היו אנשים שאמרו לי: "מה הטעם להחליט על כך עכשיו, אם חלוקת פירות נכסים תתרחש, אולי, בעוד שנים. ואני אומרת: זה הזמן הכי טוב לדון בנושא, כאשר הדוב עדיין לא ניצוד, ולכן, ה"מלחמה" על עורו של הדוב, איננה מלהיטה את היצרים.

שבת שלום

תמר וולפין

ואז? לזכר טומי עמית

בואו לטייל איתי בקיבוצנו

היום עתיר קיבוצנו בעצים רבים, שבעונת הלבוב והפריחה (המתקרבת) הם מרשימים במיוחד. כיום, קשה להאמין לוותיקים המספרים ש"לא היה כאן שום דבר, מלבד קוצים ואבנים".

היה כאן "דבר". צמוד למקום שבו עומד כיום בית יונתן, עמד צריף פשוט, ששימש לשיכון יחידת תצפית של צה"ל מתש"ח. את הצריף ההוא העברנו והפכנו אותו למטבח. כיום הוא משמש כחדר המלאכה של רג'י (צבוע תכלת), והוא בבחינת הבניין הוותיק ביותר בקיבוצנו. אך נחזור לעצים. אז לא היו כאן עצים. אפילו לא עץ אחד. עד ששני חברים נטעו באופן פרטיזני שני עצים ליד צריפם.

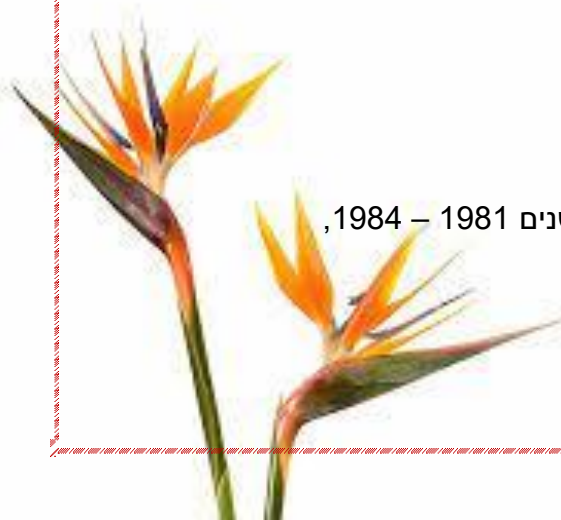
רציתי לכתוב על עצים אלה ב-1980, כשהם עוד היו. אך, כמו יתר העצים באזור הצריפים (אולפן / מכינה), הם נפלו טרף ב-1981 לשיניי השופלדוזר, בשירות הפיתוח. למטיבי זיכרון, ניתן להגדיר את מקומם כך: מאחורי החלון של צריף האסבסט, שהחליף את צריף ו' השרוף... שם היו שני העצים הראשונים. עם זמן חלה התפתחות, וניטעו עצים רבים בט"ו בשבט, לפי תוכניות הנוי, בפעולות ייעור וכו'.

על אחת מתוכניות הייעור הופקד חבר שנקלט אז אצלנו, בשם אבוטבול. קליטתו לא עלתה יפה, אך העצים שנטע, שכינינו אותם על שמו, בשיפוץ לאנגלית 😊 - Bluebottle, נקלטו וגדלו.

אלה הם האורנים שנמצאים עד היום בין המקלחת הציבורית לשעבר (יודעים איפה היא?) לבין האסבסטון המכונה Apple Tree Hut.

שנזכה להמשיך ולטייל בכל פינות הקיבוץ.

נערך ע"פ סידרת מאמרים של טומי עמית, שפורסמו ב"דברי" בשנים 1981 – 1984, ע"י רחל גינת.

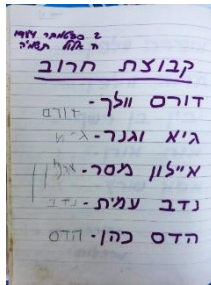

המשך מבצע התרומות לארכיון

מי לא זוכר את טקס החתימות במחברת המיתולוגית, לקראת העלייה לכיתה א'?

אבל מי מזהה את הילדים והאישה שאיתם, ומה תפקידה? יאללה נוסטלגיה...

שלום לכל אוהבי הקיבוץ,

שמחים להזכיר לכם שארכיון כפר הנשיא עובר דירה ומשתדרג!

כפר הנשיא הוא בית: שורשים, מסורת, המון זיכרונות מחממי לב, הווה של צמיחה מרשימה. ושורשים יש לטפח ולשמר.

לכן אנו, נאמני הארכיון, פתחנו קמפיין גיוס תרומות ופונים לציבור הרחב, בקיבוץ ומחוצה לו. כל מי שיפתח את ליבו וכיסו למטרה החיונית הזו – תבוא עליו הברכה. איך אפשר לתרום?

*מי שחי בכפר הנשיא: ניתן לחתום אצל רותי עמית בספריה, ותחויבו דרך הנה"ח.

*ניתן לשלוח צ'ק ל: אביבה אפשטיין, כפר הנשיא, 1230500. הצ'ק לפקודת "עמותת ותיקי הגליל". *חשוב לצרף פתק: תרומה לארכיון כ.ה.

*העברה בנקאית ל: עמותת ותיקי הגליל, בנק לאומי 10, סניף 976, חשבון 32726/95 *חשוב לרשום בפרטים: תרומה לארכיון כ.ה.

*לתרומה מחו"ל רצוי להשתמש ב <https://wise.com/us/>

שם עלויות ההעברה ממש מינימליות. מספר זה"ב של העמותה:

IL700109760000003272695 IBAN

ולרשום בפרטים: תרומה לארכיון כ.ה.

*שימו לב! התרומות יועברו לקיבוץ דרך "עמותת ותיקי הגליל", שהיא מלכ"ר, כך שכל תרומה מעל 190 ₪ מוכרת לצרכי מס

תודה מקרב לב! *שומרים על המורשת*

פראיירים כן מתים... אבל עדיין לא מתחלפים...

לא, זו אינה טעות דפוס וגם לא כשל לוגי... אלא מציאות הזויה בכפר הנשיא של כמעט 2023 (בואכה 75 שנה להיווסדו).

אני מרשה לעצמי להניח שאחוז ניכר מקרב אלה שבסעיף מקום המגורים במסמכים שונים כתוב קיבוץ כפר הנשיא, טרם נולדו או שמעו על קיבוץ כפר הנשיא כאשר חלק מהתרבות וההווי של חיי הקיבוץ הופיעו על גבי הגיליונות המחתרתיים והמצהיבים של "קול סוטה", זע"ל (זכר עלון לברכה...) אללה ירחמו...

אני אישית, על 33 שנות חיי בכפר הנשיא, ניזונתי (לצערי הגדול) על שאריות אדי הסיפורים והתיאורים מאותה תקופה, ואם לדייק - התוואדתי לקיומו של "קול סוטה" מטורו של יונתן גפן בעיתון "מעריב" שהיה העיתון הנקרא בבית הורי ז"ל בו הוא מצא לנכון להזכיר ולשבח...

ולאחר הסקירה ההיסטורית לעינינו. בימים האחרונים הבאנו למנוחת עולמים בין הזיתים את טומי עמית ז"ל אללה ירחמו בפני עצמו, שהכיר היטב את "קול סוטה" כמו כול אבן שביל ועץ בקיבוץ שהיה בין מייסדיו ובו חי את כול חייו הבוגרים. אם הייתי רוצה לכתוב על פועלו ודמותו לאורך השנים הייתי נזקק לדפים ארוכים.. אבל לא הייתי נדרש לכתיבה בכלל! לולא ההצעה שעולה לדיונים לאחרונה על שיוך נכסים/פירות נכסים שתעמוד בקרוב להצבעה והכרעה בקלפי ובה שוב יקובע העוול המתמשך שנעשה אצלנו לאורך השנים למייסדי וותיקי הכפר שיזמו הזיעו לחמו וחלמו לאורך הדורות. האם ייתכן/מקובל עליכם שחבר וותיק כמו טומי ז"ל לדוגמא (לא מונית ואלא התבקשתי לדבר בשמו, אלא רק כמשל) לא יוכל להעביר את אותם פירות עתידיים של הנכסים שהוא היה שותף מלא להתהוותם (אם בכלל).

להזכירכם אותם מייסדים/וותיקים הסכימו (נאלצו...) בנדיבותם לוותר הרבה למען השלמת תהליך שיוך הדירות (על כול המגרעות שבו - והן רבות) להסתיים בהצלחה. די אם נזכיר שזוג ממקימי הקיבוץ לאחר 130 שנות חברות (ביחד) ואף יותר, קבל את אותן זכויות בדיוק כמו זוג שלזכותו רשומים פחות מ-60 שנות חברות משותפת.

נקבעו בשעתו מס' קריטריונים להבטחת הזכויות. אין שום סיבה לחרוג מהן כעת. אל תאמינו למי שאומר לכם אין מה לעשות יש ואפשר. צריך לדרוש ולעמוד על זה!

ולסיום: שאלה היפותטית: (אין צורך לענות בכתב מספיק לענות לעצמכם ברגע של כנות אישית...)

נניח ששפר גורלכם ובמפעל הפיס הודיעו לכם את ההודעה הבאה:
היות שאנו יודעים שאתם בעלי מוני מיום הקמת המוסד שלנו, ולעולם לא זכיתם בפרס הראשון - רק בשמחה על עצם השתתפות המטרות המוסד שלנו...

- מצאנו לנכון להודיעכם שבכפוף להחלטה של מועצת המנהלים שלנו הוחלט ש... במידה ותמשיכו להיות בעלי מנוי בשנים הקרובות (ועדיין לא לזכות...) מובטח לכם הפרס הראשון בשנת _____ (השלם את החסר...) אבל זאת בתנאי שתסכימו לחלקו (את הפרס) עם השכן/שכנה המאוד מאוד נחמד/ה ששכרו/קנו דירה בסמוך אליכם בשנה שעברה ולא עם שארי הבשר שלכם (יורשים) הישירים...

תודה על הכנות.

אבי רוזנקרנץ 24/12/22

תשובה לאבי. יוסי כץ מנכ"ל

אבי שלום, לא קיבלתי ממך את מכתבך, אבל שמעתי ודאגתי שישלחו לי אותו הערב...

בקיצור, אכן אתה כותב ללא מידע ובאופן הזוי! אם היית שואל בעלי תפקידים למצב, להחלטות, ולהצעה, היה אולי נמנע ממך לכתוב מכתב זה.

אני לא אוהב לכתוב בדברי הכפר שמגיע לכול העולם, על נושאים והחלטות פנימיות שלנו, אבל כנראה שאין לי ברירה, כי פנית לשם...

1. למייסדים ולוותיקים יש עדיפות, כך נהגנו בשיוך דירות, ובקרנות האיוון על בתיים (כדאי שתלמד...), וכך נוהגים היום, כולל בהצעה האחרונה לאספה! כדאי שתבין אותה ותדע שזה כך. אתה כותב דברים שגויים ולא נכונים, וחבל שאתה מטעה את הציבור. אנחנו מקיימים את כול ההחלטות שקיבלנו בנושא הוותיקים ואפילו מחזקים אותם.
2. לכפר הנשיא יש עדיין הון עצמי שלילי שאומנם הולך ומצטמצם מאוד אבל, נטל הפנסיה כבד, כי הוותיקים שאתה משבח אותם לא שמו כספים בזמן לפנסיות, ומה שהיה בעבר הרחוק הוא שאפילו הוציאו את הרזרבות לפנסיות לשימוש שוטף, (אינני מאשים, כנראה שלא הייתה ברירה אחרת).
3. אין לנו נכסים לחלק! כי החלטנו שכול הנכסים מיועדים לפנסיות (כלומר לוותיקים), כך נהגנו בכספים שקיבלנו בשנים האחרונות ממימוש מניות המפעל, זה עבר לקרן מילואים שמשרת את הוותיקים, יש כאן בבירור העדפה לוותיקים. החוב האקטוארי לפנסיה ירד לאחרונה מ 46 מיליון ₪ לפני 4 שנים, לבערך 24-22 מיליון ₪ השנה. זה יפה מאוד אבל, עדיין גבוה מהנכסים.
4. הנוהל מדבר על רווחים שוטפים שאם יהיו מעבר לתשלום פנסיות תהיה חלוקה שנותנת לוותיקים יותר! קיימנו אספה על הנוהל שהוצע ושאתה כותב עליו, לא באת לאספה, לא הצעת הצעה, אבל אתה כותב בשלילה (בלשון המעטה) זאת הדרך שלך, חבל מאוד.

שתהיה לנו שנה טובה, יוסי כץ

הרב דרוקמן

1. ראיתי פה ושם תגובות המתרעמות על כך שאומרים דברים קשים על הרב דרוקמן לאחר שהלך לעולמו.
2. גילוי נאות, קשה לי למצוא מילים טובות לומר על הרב דרוקמן שעמד על מרפסת ההסתה ההיא מעל כיכר ציון המשולהבת בשנאה. ושמחלציו האידיאולוגיים, "המתונים והממלכתיים" לכאורה, הגיחו בן גביר, סמוטריץ', נוער הגבעות למיניהו ובנצי גופשטיין. שכמו שהגיעו למכונית של רבין הם הגיעו גם אל יצחק רבין עצמו.
3. ואל תטעו, הדרת הפנים המזוקנת ופרס ישראל אינם ערובה לכלום היום, והם כיסו כבר על קופות שרצים גדולות ועצומות כמו גם במקרה של הרב אלי סדן שקיבל פרס ישראל על מפעלו החינוכי מכינת בני דוד.
4. אז נכון כאשר אדם מת אני נעשה עצוב, משום שפחת צלם אלוהים בעולם. אבל בעת הזאת, כאשר יצירי רוחו חוגגים את חוקי הגזענות שהם משיתים עלינו חדשות לבקרים בכנסת ישראל, לא נמצאה בי מילה טובה אחת להגיד על הרב דרוקמן שנפטר אתמול בחברון.
5. בתמונה אחד הצדיקים של הרב דרוקמן בנצי גופשטיין מנכ"ל ארגון להבה ארגון בת של הקו קלוקס קלאן בארץ הקודש. המשפט שהוא אומר הוא ציטוט.

מונדיאל

אני מודה שהייתי בעד מרוקו.
 כי יש לי שם משפחה ספרדי
 וחברים טובים מרוקאים.
 ודני שושן מבית שאן
 שחברותנו חשלה בכלא 6
 בשנות השמונים הרעות,
 שנראות כגן עדן לעמת
 מה שקורה לנו היום.

אבל אלהים, שאני מאמין בו
 בתנאי שהוא קיים, רצה דוקא
 את צרפת בגמר מול ארגנטינה.

עכשו אני חושב שאין לי בררה
 מלבד להיות בעד ארגנטינה.
 בגלל חורחה לואיס בורחס,
 קרלוס גרדל, אלחנדרה פיסרניק,
 ודני זמיר שגדל בקבוץ מפלסין.

אנה פבלובה

אנה פבלובה נולדה בסנקט פטרבורג שברוסיה
למשפחת אכרים, והיתה ילדה חלשה וחולנית.
השמועות מספרות שהיתה בתו הלא חקית
של בנקאי יהודי בשם לזר פוליאקוב.

אומרים שכאשר היתה רוקדת בבלט הקיסרי
את 'מות הברבור' שחבר במיוחד בשבילה
למוזיקה של סן סנס, אלהים שנמצא
בפרטים הקטנים בציורים
של ורמיר כל כך התרגש
עד שהיה פורץ בבכי.

בשנת 1926 שף ניו זילנדי בולינגטון
שראה אותה מחוללת על הבמה
רץ כל עוד רוחו בו אל המטבח
ואפה עוגה על בסיס מרנג עגל,
מקשט בקצפת ועליו פרות טריים,
עוגה קלה ואורירית, קשיחה וגם
שברירית בדומה לרקדנית בלט
וקרא לעוגה על שמה 'פבלובה'.

כלביו של איזאן פבלוב היו מריזם
בכל פעם שצולצל בפעמון,
זאת לאחר שהראה להם
אלפי פעמים את תמונתה,
ואפלו הגדילו עשות והיו
מוחאים כף באולם המפא
של הבלט הקיסרי כאשר
היתה קדה להודות לקהל
והיא יפה כברבור ענג וצחור.

פינת הקריקטורה השבועית:

במאד מגזין (MAD Magazine) היה פעם מדור שנקרא "גרייט מומנטס אין באד טיימינג" בעברית זה אומר: "רגעים גדולים בעיתוי גרוע" לדוגמה זה...

30.12 גלעד שטיינר

אלון עזריה

דרור שפיר

1.1 אופק פרלסון

אורי חייט

שירן הרמץ זקן

2.1 שמרית שולץ

גיל אשחר

3.1 רותי עמית

בני גולדברג

נעמי בן אמוץ

עומרי חגולי

אריאל מתתיהו

4.1 אורי הדר

גילי שפרונג

ג'וליאן פרימוסט

5.1 אילנה ברמן פרנק

יובל ג'קסון

עדן גודמן

אלה עזריה

יונתן לדרמן

Save the Date

טיולים +60
יוצאים לדרך...

לחברי מועדון מופת

יוצאים ב 08:00
מתחנת האוטובוס בקיבוץ
חזרה משוערת ב 16:00

19.2.23

נא לשריין ביומנים

כפר חסידים לא מה שחשבתם...

ביקור מרתק בכפר של חלוצים חסידים
וציוניים נלהבים - חסידים עם נשמה.
ונכיר את תולדות היישוב, נתרפק על סיפורים, מנגינות,
מוצגים, רהיטים, כלי בית ועבודה מ"הימים ההם" - עבר והווה,
נפגש עם חקלאים ובעלי מלאכה מיוחדים, נשמע על חדשנות
ונצא למסע ייחודי מלא קסם ואווירה
המספק חוויה יהודית ייחודית.

לפרטים נוספים ורישום

רמי קציר 052-4441190 | אירנה 052-6265891

"נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם"

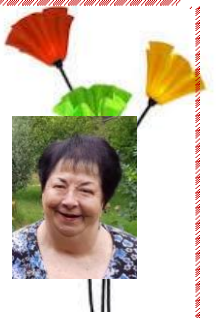
(דוד אלמן - לקשר: khbbm1@gmail.com)

מגנים על המולדת, או אולי עוד זיג?
ג'וני טנא, הנרי בן-יהודה, מיק אלמן, נוקי שיין(?)

ואם זיג, אז עד הסוף!!
מוסי המאירי, שלום נמלי

משולחן העורכת / שושנה שרקי

אושר

כל אחד מאיתנו רוצה להיות מאושר,
אך רבים חשים שאין דבר קשה יותר
מהדרך אל הגשמת השאיפות שלנו והתמלאות בתחושות חיוביות
לגבי מי שאנחנו ומה שיש לנו.
פעמים רבות נאשים את המכשולים שניצבים בדרכנו,
את הסביבה שלא מבינה אותנו,
או אחרים שאינם צריכים להתמודד עם הקשיים שייחודיים לנו.
ונניח שלו רק היינו מתגוררים במקום אחר או עובדים בתחום שונה,
הכל היה קל יותר.
עם זאת, מה שחשוב לזכור יותר מכל,
הוא שהאחריות לאושר נמצאת בידיים שלנו.
בשעה שקיימים דברים רבים שנוכל לעשות כדי לשנות את מצבנו,
הדבר החשוב והמשמעותי ביותר
הוא זווית הראייה שלנו על מה שמתרחש.

אילנה קלמן

